

tages paa Sanatorierne og de Helbredelsesanstalter, som findes nævnt her i Lovforslaget, under lige Vilkaar med voksne. Derved letter man den Forsørgelsespligt, som paahviler Hjemmene, og det vil altsaa være en Imødekommenhed overfor de Hjem, hvor der findes saadanne unge Mennesker, som trænger til Ophold paa disse Anstalter.

De øvrige af hele Udvalget stillede Ændringsforslag er nærmest af redaktionel Art, og jeg skal derfor ikke omtale dem videre, idet det fremgaar af selve Teksten, hvad det drejer sig om.

Jeg har tilbage at omtale Ændringsforslag Nr. 8, der stilles af Udvalget med Undtagelse af Repræsentanterne for det konservative Folkeparti. Dette Ændringsforslag gaar ud paa at bevare Fortrinretten for mindre bemidlede til Optagelse paa de i Loven nævnte Anstalter. En saadan Ret findes i den nugældende Lov, og Udvalgets Flertal har ment, at denne Bestemmelse burde opretholdes. Om dette Spørgsmaal udtalte jeg mig ret udførligt ved Lovforslagets første Behandling, og jeg skal derfor indskrænke mig til at udtale min store Tilfredshed med, at det er lykkedes at faa Flertallet i Udvalget med til at genindføre denne Bestemmelse. Det vilde efter min Formening have været en stor Uret, hvis man undlod at indføre denne Bestemmelse. Det vilde have været en Uret, som kunde være kommet til at ramme de fattigste, der netop, naar Talen er om en Sygdom som Tuberkulosen, hvor Boligforhold og Ernæringsforhold spiller en saa overmaade vigtig Rolle for Helbredelsen, er yderst slet stillede.

Men Udvalget er ikke blevet staaende derved. Man har endvidere henstillet til Justitsministeren, at han, saafremt det skulde vise sig, at der blev nægtet Patienter — og her er der navnlig Tale om Børn fra mere velstillede Hjem —, som søgte Optagelse paa disse Helbredelsesanstalter, Optagelse paa Grund af Pladsmangel, straks vil foranledige, at der bygges det fornødne Antal Anstalter til at optage de Børn, som trænger til Behandling. Jeg hilser ogsaa denne Henstilling til Ministeren med Glæde. Det var ogsaa det, jeg gjorde mig til Talsmand for ved første Behandling, at det burde være saaledes, at ingen forgæves søgte Optagelse paa disse Helbredelsesanstalter; men indtil dette var muligt, mente jeg, det vilde være urigtigt, at Pladsmangelen skulde kunne ramme de fattige, ved at de

rige eller mere velstillede var kommet i Betragtning og saaledes havde umuliggjort det for de mindre bemidlede at finde Optagelse. Nu, da Justitsministeren har stillet sig velvilligt overfor den Henstilling, vil jeg haabe, at det ret snart maa være saa, at vi har tilstrækkelig Plads paa disse Helbredelsesanstalter, saaledes at intet Barn, der trænger til Optagelse, skal blive afvist.

Jeg vil haabe, at man inden ret længe ogsaa for andre Sygdommes Vedkommende maa kunne naa lige saa vidt. Det vilde efter min Formening være et meget stort Fremskridt og betyde umaa-delig meget for mange Hjem, som nu rammes af Sygdomme, og hvor de syge trænger til Hospitalsophold, men af økonomiske Grunde ikke kan faa den Behandling, de trænger til. Jeg vil haabe, at man ikke bliver staaende ved, hvad Udvalget har udtalt, og som Justitsministeren har stillet sig velvillig overfor, men vil fortsætte i den angivne Retning ogsaa i andre Forhold, hvor det kan være lige saa vigtigt som ved tuberkuløses Sygebehandling.

Der er til Udvalget indgaaet et Par Andragender, hvori der slaas til Lyd for at give fortsat Hjælp til Patienter, der er vendt tilbage til deres Hjem, og som delvis har genoptaget Arbejdet, men, da deres Arbejdsevne er nedsat, kun er i Stand dertil i kortere Tid. Andragenderne, som jeg vil henlede ærede Medlemmers Opmærksomhed paa, findes optrykt i Bilagene og taler et tydeligt Sprog om, hvor nødvendigt det er at yde Hjælp paa saadanne Steder, hvis denne Sag skal faa den Betydning, den bør have. Dette Spørgsmaal maa snarest tages op; det har man ogsaa erkendt indenfor Udvalget, idet der har været Enstemmighed derom. Naar denne Opfattelse ikke har givet sig Udtryk gennem Ændringsforslag, er det, fordi man har ment, at man ikke kunde indføre denne Reform for en enkelt Sygdoms Vedkommende, men at dette Spørgsmaal maa løses ved en Lov, der omfatter alle kronisk syge. Jeg ser med stor Tilfredshed paa, at Udvalget enstemmigt har haft den Opfattelse, at der snarest muligt bør lovgives paa dette Omraade, saaledes at der kan ydes de paagældende det nødvendige Supplement i retmæssig Understøttelse, og at de saaledes kan friste en nogenlunde taalelig Tilværelse. For at et Forslag i den Retning kan komme til at hvile paa det bedst mulige Grundlag, er man enedes om at hen-